

**del 26.02 al
24.05.2026**

Cat

Pérez Siquier

Col·leccions Fundación MAPFRE

La Chanca, Almeria, 1958

El centre KBr Fundació MAPFRE de Barcelona recupera la retrospectiva que va dedicar a Carlos Pérez Siquier (Almeria, 1930-2021) l'any 2020, clausurada tan sols tres setmanes després de la inauguració a causa de la crisi sanitària que va originar la covid. Formada per una selecció important dels fons de les Col·leccions Fundació MAPFRE, aquesta exposició ret homenatge a una figura clau en la renovació de la fotografia espanyola del segle xx.

La trajectòria de Carlos Pérez Siquier, que s'estén més de sis dècades, es caracteritza per una mirada intuïtiva, compromesa i pionera en l'avantguarda artística espanyola. Des de la seva Almeria natal, va crear una obra lliure i poètica, allunyada de les modes que imposaven els grans centres de producció com Barcelona o Madrid. A partir del 1956, influït pel cinema neorealista i carregat d'humanisme, va emprendre el seu primer treball rellevant, «La Chanca», en el qual va captar amb una sensibilitat i una dignitat extremes el dia a dia d'aquest humil suburbi d'Almeria.

L'any 1950 va fundar, juntament amb José María Artero, l'Agrupación Fotográfica Almeriense (AFAL) i uns anys més tard la revista homònima, que va ser un fòrum per als fotògrafs més innovadors del país. Pérez Siquier va impulsar així la modernització del mitjà fotogràfic en una nació que havia quedat aïllada i aturada després de la Guerra Civil i la posterior dictadura, i va donar visibilitat a tota una generació de fotògrafs que tot just començaven a ser reconeguts com a artistes.

Platja Serena, 1974

Al començament dels anys seixanta va començar a fer servir el color, en un moment en què els seus coetanis continuaven utilitzant el blanc i negre. Aquest canvi li va permetre explorar noves formes d'expressió i ampliar el seu repertori visual, incorporant-hi influències del pop, sobretot en l'ús de colors vibrants, i també alguns tocs afins a les tendències informalistes que s'estaven desenvolupant en la pintura espanyola d'aquella època. La seva sèrie «La platja» és un exemple destacat d'aquesta etapa, ja que va reflectir-hi la transformació del litoral espanyol amb l'arribada del turisme massiu, en part per la construcció de l'aeroport d'Almeria. Aquesta novetat va acabar amb l'aïllament tradicional de la província i va facilitar l'auge del turisme, com també l'arribada de les produccions cinematogràfiques.

La següent sèrie que va realitzar, «Trampes per a incauts», està formada per natures mortes coloristes i enquadraments tancats en què explora, amb un to satíric, els elements més *kitsch* de la societat de masses. Un documentalisme pop que revela una mirada estètica que fins i tot avui és absolutament contemporània; una reflexió crítica sobre el consum, la banalitat i la transformació cultural.

«Troballes» i «La Briseña», que van ser els seus darrers treballs, retraten paisatges i interiors que conviden al silenci i al recolliment. Amb un caràcter cada vegada més intimista, funcionen com un inventari condensat del llenguatge que Pérez Siquier va generar al llarg de la seva trajectòria. La seva mirada serena continua reconeixent en l'aparent simplicitat del que és quotidià la profunditat d'allò extraordinari.

La Chanca, Almeria, 1957

CLAUS DE L'EXPOSICIÓ

La Chanca en blanc i negre

Quan Carlos Pérez Siquier es va començar a interessar pel barri de La Chanca, l'any 1956, mentre passejava per l'alcassaba de la seva Almeria natal, aquest raval no despertava la curiositat d'altres artistes. La sèrie «La Chanca» va ser una gran desconeguda tant per al públic com per a la crítica fins al 2001 –anteriorment només s'havien reproduït alguns petits grups d'imatges–, és a dir, més de cinquanta anys després que fes les fotografies.

Pérez Siquier no va plantejar el seu reportatge des d'un prisma social, sinó com una representació de la vida mateixa. Influint per l'estètica del cinema neorealista, es va sentir profundament atret per la vida quotidiana de la gent que vivia amb dignitat, esperança i alegria en aquella zona perifèrica i pobra de la seva ciutat, on semblava que el temps s'havia aturat. Són imatges que recullen la identitat dels habitants d'una Espanya desposseïda en plena dictadura: dones que van a buscar aigua a la font perquè no tenen aigua corrent o que hi ensabonen la roba; infants que corren pels carrers empedrats, bruts i enfangats per manca de clavegueram; el seguici d'un matrimoni; murs de petites cases emblanquinades pels seus residents; boques de coves on viuen els més pobres d'entre els pobres.

Marbella, 1983

AFAL

L'Asociación Fotográfica Almeriense (AFAL), fundada per Carlos Pérez Siquier i José María Artero, ben aviat va convertir-se en el paradigma de l'avantguarda fotogràfica espanyola, en plena dictadura franquista. Pérez Siquier també va ser el redactor en cap d'*AFAL*, la revista bimestral de fotografia i cinematografia del grup publicada entre el 1956 i el 1963. Allunyada del pictorialisme imperant a l'època, *AFAL* va néixer amb la intenció d'agrupar l'obra de fotògrafs espanyols amb un aire de modernitat i va aglutinar els més rellevants del país, entre els quals Ramon Masats, Oriol Maspons, Gabriel Cualladó, Joan Colom, Francisco Ontañón, Francesc Català-Roca o Xavier Miserachs. També va permetre a aquests artistes establir diàlegs amb algunes de les tendències més renovadores del panorama internacional, en un moment en què Espanya estava aïllada.

El color

A partir dels anys seixanta, Pérez Siquier va ser un dels pioners que va optar definitivament pel color, la qual cosa li va permetre, tot i el consegüent rebuig dels seus companys de professió, explorar noves formes d'expressió i ampliar el seu repertori visual mitjançant el trencament extraordinari que va suposar la sèrie «Informalismes». A la dècada del 1970, les fotografies dels banyistes ocupant desordenadament les platges d'Almeria amb l'arribada del turisme van ser tan avançades al seu temps que el mitjà fotogràfic va trigar molts anys a reconèixer-les, tot i que es van acabar convertint en la seva obra més popular. Quant al treball en color de Pérez Siquier, no solament va documentar un canvi social significatiu, sinó que també va servir per demostrar la seva capacitat d'innovar i adaptar-se a les noves tendències combinant la precisió tècnica amb una sensibilitat poètica i un humor subtil.

Dates

Del 26 de febrer
al 24 de maig de 2026

Comissariat

Eva M. Vives Jiménez

Horari

Fins al 31 de març:

Dilluns: tancat
(excepte festius)
De dimarts a diumenge
(i festius): 11-19 h
Últim accés: 18.30 h

A partir de l'1 d'abril:

Dilluns: tancat
(excepte festius)
De dimarts a diumenge
(i festius): 11-20 h
Últim accés: 19.30 h

Les sales es desallotgen
10 minuts abans del tancament

KBr Fundación MAPFRE

Av. del Litoral, 30
08005 Barcelona
Tel. (+34) 932 723 180
infokbr@fundacionmapfre.org

Llibreria

Tel. +34 93 272 31 80

Entrades

General: 5 €
Reduïda: 3 €
Gratuïta: dimarts (excepte festius)
Grups: 3 € per persona

Visita comentada (servei de mediació)

Fins al 31 de març:

Dimecres i dijous: 16-19 h
Divendres i dissabtes: 12-14 h, 16-19 h
Diumenges i festius: 12-14 h

A partir del 1 de abril:

Dimecres i dijous: 17-20 h
Divendres i dissabtes: 12-14 h, 17-20 h
Diumenges i festius: 12-14 h

Informació a recepció

Audioguia

Inclusa a l'entrada individual.
Accessible a través del mòbil.
Més informació al web (secció
«Entrades»).

f fundacionmapfre cultura
@ @kbrfmapfre
t @KBrfmapfre

Explica'ns què t'ha semblat
l'exposició: #KBrPerezSiquier

exposiciones.fundacionmapfre.org/
KBrPerezSiquierCat

Coberta:
Marbella, 1974

Per a totes les imatges:
© Pérez Siquier, VEGAP, Barcelona,
2026 Colecciones Fundación MAPFRE

KBr
Fundación mapfre